

LA TUIES

LES SOLTERETES

—Mare de Déu. Mare de Déu! Les unes tant i les altres tant poc. Ves si no em podria casar, encara que no fos més que un parell de nits a la setmana!...

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta elogia, y no mal, el bacalao cuaresmal

Ya hemos entrado en [Cuaresma] y ha terminado el [jolgorio] de los bailes y las fiestas donde más de un [vejestorio] evoca pasados tiempos y galantes aventuras con hembras que ahora [se encuentran] pasadas, más que maduras. Y Rufasta se dispone a pasar siete semanas de austero recogimiento, lejos de pompas mundanas. Ya se acabó el comer [carne], y ahora viene el ayunar y hacer muchas penitencias para volver a empezar. ¡Con lo que disfruto yo cuando me sirven en casa un *filet* o un *tall rodó* en cantidad y sin tasa! Menos mal que en este [tiempo] se pone siempre de moda el bacalao, un manjar que a todos nos acomoda. Los que hacen largos [cursos] o dan una conferencia o escriben libros muy [grandes] que a uno agotan la [fuerza] y publican gacetillas en la prensa, suplicadas, se comen de él a las [trece] Hauna cantidades extremadas. Los que no están muy [cabañales], o capicúas recogen, se lo hacen servir con [cebada] en la cena, cada noche. El corrido de tres cepas, que va por la noche al [Eden] *esqueixat* dice a la propia que el abadejo le den. El que es de condición [baja], y se va a casa el Manquet

lo come siempre en san- [faina], sólo por el *tomaquet*. Las chicas que son vicio- [sas], a sus amiguitas dan, el bacalao con patatas, o séase *pán con pan*. Quien con una vieja rica se casa, haciéndose el [mec], ya sé a qué está conde- [nado]: *a menjar bacallá sec!* El que su mujer le en- [gaña], y el pobre aun no lo ha [notado], se harta hasta quedar [dinto] de bacalao remojado. Y servidor, que es un [torra], no admite de distinciones porque el bacalao es [bueno] en todas las condiciones. Ahora, yo lo acepto siem- [pre], si es que me dejan poner, una modesta sardina para que gusto les dé.

RUFASIA

rival de Ignacio Doménech

ANIMALADAS INEDITAS

Una nueva frase del ex senador: —En aquel pueblo se han hecho grandes mejoras. Además de la escuela de párvulos, ahora han puesto otra de "adultos"... Una chica bien lee un libro con interés marcado. —¿Qué libro es ese?— le pregunta una amiguita. —La Metempsicosis.

—Tú no cambiarás... Siempre leyendo porquerías...

En el Liceo, una dama que va escotada hasta la cintura, dice a su hija:

—Haz el favor de bajarte un poco las faldas, que se te ven demasiado las piernas...

SEMBLANZAS Y COLMOS

¿Cuál es el cine más empipador?

—El sine-pismo.

¿Y el mono que más marea?

—El mono-mio. (Este chiste, si no saben álgebra, no les hará gracia.)

¿Y el que vive más alto, a ratos?

—El mono-plano.

—¿Qué productos fabrica un químico que va detrás de una menor?

—¡Hombre! Pues, acetatos.

¿Por qué a un toro le gustaría ver boxear a Uzcudun?

—Porque es una cosa que as-tora...

ANUNCIOS

ESPECIALES DE

"LA RETAGUARDIA"

Vendo caballos de lujo. Proceden de una chica que pide quinientas pesetas por consulta. Razón: Clínica doctor Gallego. Cama de matrimonio, se vende por ruptura de enlace. Se dará acomodo, porque los novios la habrían probado ya varias veces. Razón: Tiradors, núm. 247. Citroen de ocasión, se cederá en buenas condi-

ciones. Lo compró el sobrino de un tío muy rico que tenía la gripe y ha tenido la mala idea de curarse Razón: Retaguardia, núm. 13.

Alumbrado económico. Probad los vinos de la taberna del Cisco y quedaréis convencidos. Calle de Sacudesacos, 148.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continua els grans èxits de

— la segona versió de —

JOY-JOY

El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colosal

LA REINA DEL MERCAT

EDEN

Conde del Asalto, 12

LAS MIL Y UNA NOCHES

Dancing

De seis tarde a tres madrugada

Tarde y noche:

Lo que nunca se vió El maravilloso espectáculo de las

— 12 PRECIOSAS —
— I N G L E S A S —
y las etoiles americanas G A R S O N Y

DIETRICH

A las doce noche y una y media de la madrugada

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Un i encara petit...

NO sabia com començar. Recordava que la Maria li havia dit:

No demostres estimació com els altres promesos. Et veig molt fred!

I aquella nit, no atrevint-se ell mateix a fer el què sabia que ella no li negaria, mormolà sobtadament:

—Maria, estimada meva... fes-me un petó!

I ella restà un moment callada; després, resolta i ansiosa, respongué:

—Fes-me'l tu primer!

Ell acostà la boca als llavis perfumats de la promesa i una carícia tèbia i endormidora, uní les testes dels dos tendres amants...

—Què féu, poca vergonyes! Què li feies a la Maria? — exclamà una veu de tro.

Era la mare, que els acabava de sorprendre.. La xicota, avergonyida, amagà la cara entre les mans.

—T'ha fet un petó! — cridà la mare, enfurismada. — Què hi dius a això?...

La noia ploriquejava sense pronunciar un mot.

—I tu, bordegàs, que no tens llengua per a respondre?

I en Manuel, tot confós:

—Sí, senyora... Té raó; n'hi he fet un... però ha estat un de petitet... petitet, que ni es veia...

Encara en Valentino

SEDUIDA per la literatura de "La Pantalla Literària", una noia coneguda nostra se'n va anar a veure "El fill del Caid" a un cinema de barriada.

—Vaja! — ens deia l'endemà —. Vostè m'ha enredat! Jo, pel que havia llegit, em pensava veure en Valentino, que Déu l'hagi perdonat, transportat en èxtasis amoris al setè cel amb la Vilma Banky... i resulta que l'escena d'aquesta mena que dura més amb prou feines deu fer vint metres...

—I amb vint metres no n'ha tingut prou?

—No, senyor. Miri: vol creure? En veure'm defraudada, em vaig quedar tota escorreguda...

Nosaltres, que som bons nois, no li vàrem contestar res, però, en el fons, vàrem pensar: què devia voler més aquella xamosa poncelleta?

Un truc nou

EN un llibre que sortirà aviat, un estimat company compta, amb força gràcia el conte de la cupletista que, després d'haver-se fet convidar a xampany, de demanar al "cabrit" vint duros amb no sabem quin pretexte, de fer-li pagar els comptes que tenia pendants al taulell, amb la florista, amb el guardarroba, amb el "botones", amb la biosa,

ferse cirar les sabates i comprar dues novel·les d'en Trigo, es va fer regalar — perdonin! — un orinal. La història que anem a contar, és gairebé tan curiosa com aquesta. Heu's-la ací, amb tots els seus ets i uts:

Un llegidor de LA TUIES va a un cafè concert i convida una cupletista. Aquesta demana un sopar digne d'en Carranza, amb vi bo, Moët, cigarretes egípcies... I, després, es treu un duro del moneder i diu al "pagano":

—M'han donat aquest duro fals i no sé pas on ha estat.. Canvia-me'l per un de bo... Als homes us és més fàcil fer passar la moneda, encara que no sigui bona...

I l'altre, per no fer un mal paper, s'ha de treure cinc peles bones de la butxaca, i donar-les a canvi d'un tros de plom... Però, llavors, la xicoteta, un cop les té a la butxaca, diu:

—Fet i fet, potser que no te'l doni aquest duro... Tu no t'has de fer veure per tan poca cosa, i, saps què en faré? El donaré al meu nen, perquè jugui...

Pulcritud

EN una casa que podríem dir-ne de préstecs, que hi ha en un dels carrers més populars del districte cinquè, hi treballa una xicoteta molt caia, que té la mar de comandes i crida amb just motiu l'atenció de tothom que la veu per la blancor i la formosura de les seves dentetes.

—Es clar, que les té tan blanques! — deia l'altre dia una companya de "taller". Com que és la que té més "salida" i, per consegüent, la que se les ha de rentar amb més freqüència.

Els jocs olímpics

L'AMIGUETA oficial d'un dels nostres atletes més populars, té per nom Olimpia.

I, sens dubte per això, a aquest atleta, des de fa algun temps, tothom li diu "el campió dels jocs olímpics".

L'Hortolà de Sant Boi

—Mira, jo d'en Lluís, no en vull sapiguer res més!

—Es que ja t'ho ha ensenyat tot, oi?

UN NOU ESPERANTO

LA senyoreta Ketty J. Huegues, una angleseta la mar de catxonda, vingué a Barcelona sense saber altra llengua que la seva.

Un dia se n'anà a un colmado a comprar cert article que li feia falta, però per més que es va esgargamellar, com que el dependent no sabia l'anglès, no la va entendre. Per fi, la noia va trobar solució salvadora i ficant-se una mà a una butxaca de la faldilla, la va fregar després pels nassos de l'adroguer.

Aquest, després d'ensumar, es va posar a riure.

—Dona! — exclamà —. Haver-ho fet abans! Bacallà, veritat?

B. Orrango

L'OBSERVADOR

TENIA relacions amb la Delfina, una noia morena i peluda com un respall. Feia tres mesos que durava la cosa i semblava que anava pel camí seriós.

Ell, creia naturalment, que la xicoteta era com cal. N'havia rebut informes immillorables. Res: era cosa feta. Aquella noia li convenia.

L'altre dia el vaig trobar i anava tot capficat.

—Què tens, noi? Que estàs de morros amb la xicoteta? — vaig preguntar-li.

—Ves si hi estic, de morros, que acabo de renyir amb ella.

—Caram! I doncs, com ha anat això? Que has sabut quelcom desagradable?

—No, ca! Els informes que tinc d'ella ja saps que són excel·lents; però jo em fio més del que veig que del que em diuen.

—Que has vist alguna cosa?

—No he vist res i he vist molt, saps? Ja t'ho diré. Els seus papàs em van convidar l'altra nit a sopar a casa seva i en arribar als postres vaig fixar-me en una cosa!

—Explicat.

—Res, de la manera com es ficava el plàtan a la boca! I, noi, ja t'ho diré, em vaig escamar d'allò més... Veuràs que treia els morrets, els arrodonia com fent barraqueta, s'acostava el plàtan als llavis i en sentir-se'l a la boca, posava els ulls en blanc i suspirava...

—I això què té que veure?

—Oh, veuràs, potser són manies, però em fa por que qualsevol dia es cregués que també és un plàtan i em clavés mossegada...

Ben Hand Hius

EL TREBALL DE LA NENA

UNA senyora va a visitar una família amiga, i, tot esperant el te, comença a parlar amb la nena gran de la casa, que compta a penes set anys.

—I ja l'ajudes força, a la mamà?

—Ja ho crec, senyora!

—Sí? A veure: què faràs quan serveixin el te?

I la nena, molt seriosa:

—Jo l'ajudo després a la mamà, un cop recollit el servei...

—Ah, sí? I què fas, què fas, maca?

—Compto les culleretes de plata, a veure si algun convidat se n'ha endut cap...

Vanda Rotha

VIATGE DE PLAER

L'ALTRE dia, servidor de vostès, va haver d'anar a l'illa de la calma per a un assumpte que no cal que els hi conti, puig no té res de nandulandesc.

En canvi, el que si ho és, i de debó, és un succeït que va ocórrer al vapor.

Vostès ja deuen saber, i si ho ignoren, els aviso, per si alguna vegada se'ls acut creuar "el xarco", que, segons en quins vaixells, les rates i els ratolins abunden més que els floreros a casa la senyora Emília.

Bueno. Doncs, heu's ací que quan estavem ja a la vista de l'illa daurada, sentim una jamonassa, més maca que un sol, que cridava com una desesperada.

—Què li passa, senyora? Què li passa? — li vam preguntar tots.

—Escolta, tieta, hi ha un jove nou que demana per tu. Fes-li sapiguer que tots els senyors que et venen a veure, em donen una pesseta per a que me'n vagi.

Res, que la dona estava dintre el camarot quan havia sortit fugint no se sap d'on rediables un ratolí, i se li estava enfilant cames amunt...

Ja compendran els llegidors de LA TUIES que jo, en aquell moment, em vaig sentir heroi i vaig córrer al camarot, a fi de socorrer dignament la meva xamosa companya de viatge, a la qual, en un moment, vaig aixecar les faldilles, fent fugir l'atrevit animalet.

La dama, un cop va veure que la bestioleta havia fugit, no va portar pas gaire pressa en reparar el desordre de la seva roba, amb la qual cosa els meus ulls es recrearen més que no pas quan al Paral·lel hi havia llibertat d'ensenyament.

Al final, veient que ella no s'enfadava, em vaig atrevir a fer-li un xisto nandulandesc.

—Caram — li vaig dir — No s'havia d'esverar tant, al cap d'avall! Perquè la bestioleta era molt petita i el cau bastant gros!

—Oh! — em respongué amb un somris encisador — Es que segons com hagués estat la bestiola que se m'enfilava cames amunt, no solament no hauria dit res, sinó que hauria estat molt contenta!

No cal dir-vós que em vaig sentir bestiola, i que quan arribàrem a Palma, la meua companya s'acomiad de mi amb una mirada d'agraïment.

A. Estrada

Del foll Carnaval

LA MORT DEL CARNESTOLTES

A setze, a setze el vi...
Avui acaba el Carnestoltes. El Carnestoltes, enguany, diuen que no ha estat gaire lluit. Això, servidor, que té l'edat d'un lloro, ja ho sent a dir des de petit. Ho repeteixen els senyors que recorden els temps del "Gavilàn" i del "Taller embut", els corridos de "tres cepas" i fins els dependents del "Barato" que és el segon any que els seus papàs els deixen sortir de nit.

—Fugi d'aquí! — em deia l'altre dia un amic.— El Carnestoltes! Es una cosa que no té raó d'ésser en un Barcelona on, qui més qui menys, tot l'any va disfressat! Dispensi, eh? M'en vaig al darrera d'aquella rossa que va de "Colombine"...

I bé! — dic jo. — Això de que el Carnestoltes decau, són romansos. Preguntin-ho, sinó, als senyors casats amb criatures que s'han engrescat en veure les menors a la rua i en tornar, han celebrat la festa amb la seva legítima muller, d'on ha resultat, naturalment, un esdeveniment "mullé", i perdonin lo dolent del xisto: preguntin-ho als matrimonis joves, que, com que han anat als balls de disfresses i en sortir han menjat pernil i crustacis a "La Castellana", han fet repetició; preguntin-ho als promesos, que a "La Violeta Familiar" han fet una fugideta mentre la mamà dormia per a comprar, al mostrador d'obsequis, una nina a la xicoteta — una nina que de vegades acaba per dir papà i mamà, i embrutar-se al llit, i amb el temps, anar al padró municipal i pagar cèdula, si no s'hi emboliquen abans d'hora les potingues d'alguna mala vella...

I no diguem res de les ingènues, de les innocentes, que aquest any han anat al ball per primera vegada, acompanyades de la mamà, de la tieta o d'una veïna, amb una disfressa que els ha deixat la mestressa de la casa on treballen, i que per primera vegada han sentit uns mots picardívols a les orelletes llurs, i la pressió d'uns dits masculins a les seves manetes. Oh! La dolça estreta de la mà d'una menor per la grapa experimentada d'un corrido! Quan a una xicoteta li estrenyen així la mà, ja pot ben dir que ha begut oli i que no trigarà en saber, com vulgarment es diu, on té els seus cinc dits.

Els balls de disfresses serveixen, durant tres mesos, de tema per a les composicions líriques que els poetes dels barris extrems publiquen als butlletins de les societats recreatives, amb títols suggestius com "La disfressa gentil" o "Record..." amb els tres punts suspensius de reglament interior.. De records d'aquestes festes, qui no en conserva? Les xicotetes guarden les toies, el premi que el jurat els

va concedir o el retrat del xicot que hi van pescar. Els homes conserven el compte del restaurant discret, o més tard, el del metge perquè això del Carnestoltes és cosa que s'hi ha d'anar amb compte. Una vegada, un amic meu, per no haver-se volgut posar careta, va tenir una malaltia que li va sortir "careta", perquè li van sortir uns grocs en una branca que allò semblava un bastó de nusos. Oh! dolços records carnavalescs!

Passats aquests dies, el senyor Esteve, que també ha fet de les seves, es troba d'allò més trempat. Els balls de Carnestoltes han actuat en ell com una temporada de pendre sarça. Si el senyor Esteve no desenterrés el frac per Carnestoltes, qui sap si aquest, que roman al fons d'un bagul des del dimecres de Cendra fins a l'iumenge de Pasqua, s'hauria d'averkonyir de les confidències del seu cosí germà, el pantaló....

L'ENTERRO DE LA SARDINA

DEMA és l'enterro de la sardina, noies. Ja li convé, ja, pobreta! Després dels tràngols que ha hagut de passar aquests dies, ja li convé una estoneta de repós! N'hi ha, que millor que sardines, semblen anxoves o bé espolsadors vells. Sort que les nenes que van a Les Planes o a Montjuich el dia aquell en que tot ens recorda que "del polvo nacimos y al polvo hemos de volver", saben amanyagar-la i donar-li noves energies, com als boxadors quan els friccionen entre "round" i "round", que si no, no sabem pas com s'ho hauríem de fer...

El Pierrot Romàntic

—Què et sembla, mamà, em cau bé, aquest vestit?

—Almenys té un avantatge: que ningú no s'adonarà de què el portes.

L'AMOR FILOSOF: Es varen trobar en el cine, els seus cor s'encengueren com dos focs d'enconalls i la passió més ardenta els hi va fer perdre el món de vista. Però, ai! que davant mateix del meublé hi havia un rètol molt expressiu, i va semblar talment que havien vingut els bombers per a pagar el foc!...

EL MANCAMENT A L'ABSTI-

NENCIA

SI, senyors — va començar dient en Paquitu. — La meva lluna de mel, a Londres, va ésser un veritable turment. Figureu-vos que en aquell país tenen la moral encasquetada al cervell com una insolació. El primer dia, la dispesera on estàvem em va cridar seriosament:

—Vostè comprendrà — va dir-me amb un aire seriós — que jo ja em sé fer càrrec que vostès s'estimen, però s'estan fent petons tot el dia, la meva filla té catorze anys i...

Me'n vaig fer càrrec: Vaig mudar de pensió aquella mateixa tarda.

La seva mestressa no tenia cap menor entre la parentela. Allí, almenys, podria estar tranquil. Sols hi havia un bordegàs de setze anys.

Feia mitja hora que havien pujat l'equipatge, i la meva nova dispesera em féu una senyal, cridant-me, a part:

—Vostès són casats de nou, oi?

—Sí, senyora.

—Ah, vaja! Així ja ho comprendc... Però, miri: no podrien refrenar-se un xic, fins a la nit? El meu fill és jove, saben?... Llavors, vostè comprendrà...

Vaig comprendre, i el dia següent me'n vaig anar a la fonda. A les poques hores d'esser-hi, vaig per a entrar al meu quarto i em trobo un cuiner i una cambrera damunt del nostre llit! Escàndol! Ve l'amo, i els dos culpables, amb tot el cinisme, responen:

—Com que aquest senyor i aquesta senyora, s'estan petonejant tot el dia, és clar, ens han fet venir ganes...

—Home, faci el favor de refrenar els seus impetus fins a la nit! — em va respondre, malhumorat, l'amo de l'establiment.

Jo crec que l'amor és una cosa com la cervesa, que es pot pendre a totes hores i sempre que un en té ganes. La meva Lluïsa, la

—Estic contenta; el perruquer ha estat treballant amb mi tot el matí i sense llapis de cap mena m'ha deixat unes ulleres que em fan la mar d'interessant!...

pobra, mai no contradia els meus gustos. Vam pensar, doncs, deixar Londres.

Però mancaven sis dies perquè sortís vapor. Sis dies i sis nits d'abstinència!

Llavors vaig tenir una idea genial.

Ens en anàvem a les estacions, al temps de sortir els trens. — Adéu! Fins a la tornada! — començàvem, com si anessim a separar-nos per un llarg viatge. I allí ens abraçàvem i petonejàvem al nostre gust. Després sortíem,

ens en anàvem a donar un passeig, i quan teníem ganes de canviar novament les nostres tendreses, ens en anàvem a una altra estació.

Kat Hassa

DE COM VA INVENTAR-SE

EL TRAMVIA DE CIRCUM-

VAL·LACIO

LA senyora Hortènsia era, demés de doctora en Medicina, una dona apassionada. Vi-

dua, jove, caia i amb quartets, tenia els pretendents a dojo. Mes la senyora Hortènsia no estava pas per tornar-se a casar, per dues raons: la primera, per no perdre la llibertat de la qual gaudia, i la segona, perquè estava engrescada amb un xicot casat que li feia passar molt bones estones.

En Robert era el preferit de la doctora, i cada tarda anava a visitar-la, perquè la senyora Hortènsia, encara que metgessa, tenia un mal que sols en Robert li sabia curar.

—Avui podem estar junts tota la vetlla — digué en Robert. La meva dona se n'ha anat a veure una amiga i no soparem fins a les nou.

Estava la ditxosa parella en el tercer acte del seu passional idil·li, quan la raspa, discretament, donà dos copets a la porta.

—Qui hi ha?

—Aquella senyora que ha demanat hora per telèfon aquest matí.

—Tens raó! Ja no hi pensava. Ja em perdonaràs, reiet meu, oi?

Són coses de la professió.

I arreglant-se precipitadament, la senyora Hortènsia se'n anà a la sala de consulta, on la clienta s'esperava.

—Vostè dirà, senyora.

—He vingut a trobar una metgessa, perquè a un metge no m'hauria atrevit a confessar-li que em passa — començà a explicar la dama —. Una servidora és casada i té un fill de dinou anys, que es diu Rafel. El noi, sap? degué donar un mal pas... i va coix ja fa uns quants dies...

—Comprès. Coses de la joventut.

—Ja ho pot ben dir, senyora.

—Segueixi, segueixi, i estudia-rem el cas.

—A casa tenim una cambrera molt bufona que es diu Carme. Pel que es veu, entre ella i el noi... sap? Res, que ara la xicoteta també es queixa!

—Mirarem de posar-li remei.

—Oh! No acaba pas aquí l'assumpt. La Carmeta és un xic lleugera, i amb el criat, que es diu Tomàs, m'entén? Res, que en Tomàs igualment...

—Vaja, vaja, vaja!

—I el més trist és que en Tomàs, que és un simpàtic minyó... m'agradava, sap? i vaig demostrar-li... i ara jo... Déu meu, quina vergonya! Quina humiliació! Si el meu marit ho sapigués! Precisament ahir, que em va demanar quelcom que no li vaig poder negar! I ara tinc por que ell també hagi rebut! Pobre Robert!

—Robert? Robert Valls, pot-ser?

—Sí, Robert Valls. Servidora sóc la seva senyora, per a servir-la. Que el coneix? Si és així, serà una raó més perquè em donguí un remei per a en Rafel, la Carmeta, en Tomàs, una servidora i en Robert, no és veritat?

La pobra doctora, comprenent que el darrer mico de la colla era ella, estengué sis receptes en lloc de cinc...

I de resultes d'aquest conte, el marquès de Foronda, que el va sentir contar, diuen que inventà el tramvia de circumvallació...

L'ESPIETA

ELS veïns del carrer d'Aribau havien observat que des de feia dos dies un individu es passejava per la vorera, en el tros comprès entre el carrer d'Aragó i el de València.

Per tractar-se d'un home de mitja edat, mal endressat i d'aspecte sospitos, la seva assiduitat acabà per intrigar el senyor Macari, que tenia una botigueta per aquells indrets, fins que una nit es decidí a emprendre el desconegut.

—Escolti — li digué. — Que és de policia vostè?

—Jo? No, senyor, no — respongué l'home.

—I doncs, per què ja fa dos dies que es passeja per aquí com si vigilés quelcom?

—Home, ja li diré. Com a vigilar, sap? si que vigilo; vigilo per encàrrec del seu amigueta, una casada que viu en aquest segon pis d'aquí al davant...

El senyor Macari, en sentir això es queda de pedra.

—Però si en aquest pis hi visc jo amb la meva dona!

—Home! — respongué el desconegut — Doncs digui que així a qui tocava vigilar era a vostè...

Quim A. Preta

LA NOIA SILENCIOSA

L'ALTRE dia, a la Rambla, vam topar amb un amic.

—He fet una xicota, noi! Estupenda! Piramidal! — exclamà brassejant i sotraquejant-me tot.

—Modera els vocables, noi, que hi ha roba estesa! — li vaig observar.

—Et dic que és del milloret que circula! Veuràs com va ésser. La vaig veure fa pocs dies, i jo, darrera d'ella falta gent!. "Bufona, caia, carinyo, turment; així vostè em caigués damunt des d'un quint pis...!".

—Si que gastes unes floretes...

—Calla, cap de trons! I la xicota no responia. Jo, impertèrrit al darrera seu! Va trigar més d'un quart a contestar-me! Saps de què fa?

—Què se jo!

—Es telefonista, noi! Una telefonista així!...

La gent ens mirava en veure els gestes d'aquell amic meu tan esbogerrat. Jo estava neguitós per desfer-me'n, i en sentir els seus darrers mots, vaig exclamar com si em traïés un pes del damunt:

—Telefonista? Així s'explica que trigués tant a contestar-te; és que no devia tenir el fil disponible en aquell moment!

I, aprofitant l'estemordiment del meu amic en sentir les meves paraules, vaig guillar Rambla avall sense esperar resposta.

F. i K. Mela

—Escolta, maca, que vols pendre alguna cosa?
 —Això de pendre, és per l'últim, tonto!

LA RENYINA

I per què vas renyir amb en Pepet?

—Per por!

—Què dius, ara!

—Sí... Un dia que ell em mormolava a cau d'orella dolces paraules d'amor, jo li vaig contestar dient: "Embusterot! Tots els homes sou iguals!" I ell em respongué: "Si vegessis el diferent que sóc dels altres homes!"

—I què?

—Que això em va esverar; per això vaig procurar rompre amb ell...

K. Parro

QUESTIO DE GUSTOS

PER la Rambla passa una d'aquelles jamones de deixem encendre.

—I que n'ets de bonica, pitera! — exclama un viatjant de taps de suro que està de vacances. — Si fossis la meva dona, per por que algú et robés, et tindria sempre tancada!

Ella se'l quedà mirant.

—Doncs, no farem res — li respon — A mi m'agrada sempre oberta...

K. Parro

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'à k!

LA FONT MERAVELLOSA

A prop de Figueres hi ha una font que gaudeix d'una gran anomenada per aquells indrets, puix l'aigua que raja és, segons ha demostrat l'anàlisi, reforçant i curativa en alt extrem.

Heu's ací que, no fa gaire, un pagès que es diu Joanet, va emmullerar-se amb un xicota que havia donat més feina pels pallers que un gitano a la guàrdia civil.

El noi era curt de vista, i suposem que també ho devia ésser un xic de gambals, puix pel que es veu, no es va donar compte de res i la nit de nuvis es va sentir content i satisfet.

Però, heu's ací que, al cap de quatre mesos, la seva xamosa muller engegà al món una besonada.

El pagès, tot preocupat, se'n va anar a veure el metge, i li contà el fet.

El metge tenia consciència i va voler arranjar la cosa.

—Què beu aigua de la font miraculosa, la vostra dona? — li preguntà.

—Ja ho crec! Gairebé cada dia!

—Així, bon home, aneu-vos-en tranquil. L'aigua d'aquesta font, entre altres qualitats, té la de què les casades que la beuen puguin tenir canalla al cap de quatre o cinc mesos...

—Vol dir? — exclamà, tot sorprès, en Joanet. I el metge, un xic espantat perquè, en veritat, l'havia dit massa grossa, respongué:

—Sí! Ara que, naturalment, això no passa més que amb la primera criatura...

Ualap A.

L'ASCENS

L'A xafarderia va arribar fins als passadissos de la Cambra del Diputats, i s'hi varen arribar a fer en alguns diaris, al·lusions mortificants. El ministre de Relacions Supèrflues, una tarda que inopinadament tornava a casa seva a hora inacostumada, havia trobat la seva legítima muller, l'encisadora Colette, en flagrant delictes amb un dels passants del seu bufet d'advocat.

L'escena fou més o menys com acostumen a descriure-la en Lluís del Val o en Contreras. Hi hagueren poses a la Lucy Doraine, arrencament de cabells, en fi, "todo el aparato que su interesante argumento requiere".

Però la indignació del noble ministre va augmentar quan l'adúltera, en resposta als seus insults, li va dir, amb to d'altaneria:

—Hauries volgut que t'enganyés amb un senador o un governador de províncies, oi? Doncs, precisament per això ho he fet: perquè la teva deshonra fos més humiliant. Creus que puc perdonar-te mai haver comès amb mi el mateix pecat, l'estiu passat, quan em vas enganyar a Trouville amb la cambrera de l'hotel on posàvem?

El ministre de Relacions Supèrflues era un home dotat d'un talent no vulgar. Davant de l'irreparable, tingué una idea genial.

Passà al seu despatx, escrigué unes ratlles en un full de paper de barba, va signar, hi va posar el segell, i, oprimint el pulsador del seu timbre, ordenà que entrés el culpable servidor.

Aquest es presentà amb el cap baix.

—Hauria pogut matar-lo — féu el ministre amb to ferm i solemnia — però sóc un home de bons sentiments. Des de demà queda nomenat sots-secretari de gabinet. Retiri's!

—Però... — s'atreví a murmurar el còmplice de l'adúltera,

—He dit, i no consento que se'm repliqui!

L'altre, més atontat que un home al que li acaba d'esclatar una bomba als peus, obeí...

I el ministre de Relacions Supèrflues va somriure satisfet de la seva venjança...

Si ara la seva dona volia tornar-lo a enganyar, ja no seria amb el modest passant, sinó amb un enlairat funcionari, i ella, per l'orgull de no claudicar, se n'abstindria.

Però la nova del nomenament, tan inesperat del nou funcionari va córrer ràpidament per l'oficina, i l'endemà, una nombrosa comissió, on figuraven dos meritoris i el "botones", el porter, un ajuda de cambra i el segon ordenança, es presentaren al despatx del ministre per a demanar-li un ascens.

—I per què? — demanà, sorprés l'interpel·lat.

—Perquè — féu el "botones" — els meus companys i jo també hem dormit amb la seva senyora!

K. Humi

LA DISCRECIO ES MITJA VIDA

CO que segueix és rigorosament autèntic, encara que sembli degut a la ploma d'En Prevost o d'En Paul de Kock.

Un amic nostre s'estableix. Cerca pis per a instal·lar-se, oferint traspasar el seu, modest, a canvi d'un de més gran i cèntric, on pugui posar habitació i despatx.

Una tarda, un senyor, vestit modestament, es presenta,

—M'han dit que vostè vol canviar el seu pis per un de més luxós. Jo, fins ara, pagava divuit duros. Me l'han apujat a vint-i-cinc, i la veritat, com que no puc pagar-los, em convindria el canvi.

—I on és, aquest pis?

—Carrer de... número tal.

—No em convé pas!

—Per què? Es cèntric, ventilat, hi ha electricitat...

—Ja ho crec! I una manicura al primer pis amb unes nenes d'allò més caïes i bufones que fan pagar vint-i-cinc peles per tenir-hi una conversa! Jo, que vaig a posar una representació de soles d'espardenya i càntirs de Vilafranca, vol que m'estigui a la mateixa casa on hi ha un negoci de... treure llustre a les ungles? Si que començaríem bé!

—Oh! — fa el senyor que proposa el canvi — Adverteixi que hi ha molta discreció. Li sembla a vostè que jo, tocinaire retirat, viuria en una casa així, si no ho fessin tan amagat?

Tit Hella

AL CASTELL DE FIGUERES

EN un taller de modistes que hi ha a la nandulandesca població de Figueres, l'altre dia, amb motiu d'ésser el sant de la mestresa, les noies van fer festa a la tarda.

Quan sortiren al carrer, després d'haver rebut l'agradable nova d'aquelles horetetes de descans, començaren a fer projectes. Que on anirem, que com passarem millor la tarda... Fins que la Jovita, una xamosa aprenenta, que té dotze anys, va proposar:

—Anem-se'n a berenar al Castell?

—Es massa lluny! — va protestar una.

—Ens cansarem! — digué una altra.

—Si — insistí la xamosa noieta —. Però és un lloc molt maco, els aires són molt purs, hi ha una aigua molt bona... Jo em vaig cansar un xic, però, un cop dalt, em van donar un gust quan em varen baixar!...

—I ara! — van fer a cor les altres companyes—. Com va ésser això?

Tranquil·litzint-se els llegidors. L'aprenenta tenia raó, perquè del castell a la ciutat hi ha, des de fa algun temps, un servici d'auto-cars...

Ualap A,...

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

EPI... ELS DARRERS QUE EM QUEDEN!

COMPREU DE SEGUIDA

L'almanac de LA TUIES

UNA PELA, BEN GASTADA

Conte premiat en el número passat:

LA FORTUNA D'EN KORN HUTT

LA VEU MISTERIOSA

EL doctor Pomerol tenia a la capsalera instal·lat el telèfon, a fi de poder respondre de seguida si a la nit trucaven per alguna consulta urgent.

Però mai era ell qui es posava a l'aparell. Feia sempre contestar a la seva senyora, perquè així si el cridaven per alguna ximpleria, pogués ella contestar que el seu marit no hi podia anar de seguida perquè havia anat a fer una visita a Horta o a Sarrià.

Veu's ací que una matinada li telefonà el senyor Marsal que tenia la seva muller amb un atac d'histerisme.

—Digues que sóc fora! — respongué En Pomerol, malhumorat de què el destorbessin per una futesa.

Al dia següent, un cop el doctor Pomerol hagué fet la visita a la dona del senyor Marsal, aquest el cridà amb gran misteri i el féu entrar al seu despatx:

—Estimat, doctor — li digué —. Tinc de revelar-li una terrible nova! La seva dona l'enganya!

—Què diu ara!

—Aquesta nit, quan jo he telefonat a casa de vostè, ho he sentit perfectament; hi havia un home amb ella i li parlava de tu!

El doctor deixà anar un esclat de rialles.

—No... no en faci cas... no... Es que... sap?, quan jo sóc fora la meua dona dorm amb una tia seva que té una veu més forta que un carrabiner en funcions!

I el senyor Marsal es quedà pensant, mentre el doctor se n'anava:

—Hi ha homes que tot s'ho creuen. Perquè, vaja! Jo n'estic segur. La veu era d'home.

F. Orrolla

**Aquest número ha estat
 passat per la prèvia censura**

PAGEOL
 CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS
 VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
 Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
 Estrecheces — Cistitis

Una buena limpieza interna con
PAGEOL
 cura todas las heridas del amor

—Però que no veu, senyor Ramon que si jo accedeixo, farà un paper ridícol?

—Com es coneix, noia, que no saps que s'ha inventat l'EROTYL!

Erotyl: és el producte magn

per a combatre eficaçment la **IMPO-**
TENCIA i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: **Alt de Sant Pere, 50,**
farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

HA arribat a Barcelona la senyoreta Clara Campoamor, parenta del famós autor de les "Dolores".

La senyoreta Campoamor donarà una conferència feminista a l'Ateneu.

Pensem anar-la a sentir puix és cosa comprovada que en aquest món deu ésser sempre Clara l'"abogada".

o o o

A la pel·lícula "La Malcasada" hi surten la mar de personalitats cèlebres de la història contemporània nacional.

Segons ha declarat el seu autor, en Gómez Hidalgo, cadascú surt exercint la seva carrera, professió o art.

A "La Malcasada" hi surt un periodista. I, mai diràn que fa? Un reportatge? Una informació? Un article de fons? No senyors. Està dient.

I consti que el personatge no és com podrien suposar en Carranza el campió en pes pesat del jalar.

o o o

DIVENDRES a la nit s'estrenà a "Eldorado" la comèdia "Poderoso caballero..." que fou un triomf d'autor i intèrprets.

En Valeriano León hi tingué un èxit tan gran, que sols a "El último mono" es podria comparar.

o o o

"**L**AS mujeres de Lacuesta" ja són a la 200 representacions. La colla del "Victoria" s'ha sabut bellugar millor que una nena de deu pèl i ha tret el suc a l'obra fent esquitxar la calderilla al públic.

Ço que vol dir que "la cuesta" de Enero, que és tan fatal

no és "la cuesta" de les dones que dintre el Victoria hi ha.

o o o

POQUET a poquet, el "Joy-Joy" ha arribat a la 100 representació.

Per a commemorar l'esdeveniment, divendres es va fer coincidir el centenari amb el benefici de la simpàtica Fontdevileta, les comes de la qual ens agraden més que els articles d'en Solsona.

La Pepeta fou objecte de grans manifestacions de simpatia per part de la nombrosa concurrència que omplia el popular Teatre Còmic.

I ara a esperar que s'estreni "Tip-Top", la revista nova que serà un altre èxitàs i això no ho diem per coba.

o o o

DISSABTE passat va tenir lloc a "Novetats", el benefici de la saladíssima característica Marieta Morera, un dels més fermes puntals que té actualment el Teatre Català.

Per cert que en una gasetilla, la de Comptaduria, en lloc de dir que representaria "La Dida", d'en Pitarra, hi van posar els linotipistes "La dicha".

Si una lletra més esguerren no sé que hauria passat però de cert, la Marieta s'hauria hagut d'enfadar.

EPI... EPI...
 No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvors de matar cabres: LA MUNDIAL : ESPALTER, 6

SEGONS un article de la revista econòmica anglesa "The Financial Times", hi ha una corrent d'or molt pronunciada que ve cap a Espanya.

Tot això serà ben cert però jo aquesta corrent no la veig pas per cap lloc i en quedo molt descontent.

o o o

DURANT el mes que comença la companyia Robinne - Alexandre donarà un cicle — cicló, diu un amic nostre molt popular a Barcelona — de funcions a Novetats.

Hi duren a l'amigueta perquè sempre és convenient que una noia s'acostumi a dominar el francès.

o o o

DIJOUS, pel Passeig de Gràcia, es venien uns globus de goma de diversos colors que la canalla contemplava amb sorpresa, puix mai n'havien vist d'iguals.

Eren cilíndrics i s'acabaven amb una esfera un xic més grossa.

En canvi, moltes nenes d'aquelles que van amb el xicot al celeberrim "taller de estudio y pintura" del carrer de Ríos Rosas, reien i es tornaven vermelles.

No sé perquè feien broma sobre els globus en qüestió que tenien una forma semblanta a la d'un canó.

o o o

AL "Coliseum" treballa amb gran èxit l'Emília Domingo, cupletista d'upa.

No en va porta nom de festa puix sense pensar-m'hi gens moltes festes li faria mentre ella no protestés.

L'afarta Pobres

GLOBEOL
 da fuerza

«LA MASCOTA»

(casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Mont d'Or Meublé

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Esplèndida il·lustració — 30 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
Barcelona

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el
ANTISARNICO MARTI

VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES si en teniu i

voleu que fugin
esverades com si veies-
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL

que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, 1

EXOTOL

Curació rápida i segura de
la **SIFILIS**

Laboratori de vies urinàries

Procediments radicals

S. Pau, 44 - Farmàcia Vidal

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTS:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINÀRIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVILOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59, PRAL., 1.^a

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. **SLIVIO TOSHIRO**, de Yokohama, proporcionant una curació complerta i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

DEMANEU AL VOSTRE QUIOSQUER:

EL TALISMAN DEL AMOR

set bellíssims fascicles presentant de mà mestre les morbositats amoroses del baixos fonds —

Preu del fascicle: 30 cèntims

DEMANEU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRIVOLA

—Avui, després de la representació, em sembla que hauré de donar números!